

„Să-i măcelăresc, să-i măcelăresc, părinte?”

8 mai 2005

Gili Cârstea

Dumnezeu a încercat în ocazii diferite și pe căi variate să învețe pe Israel calea păcii, calea neprihănirii și îndurării, chiar în mijlocul unei lumi violente, războinice, chiar în starea de profundă apostazie în care căzuse poporul cerând un împărat. Din când în când, printre războaie și revolte, crime și nelegiuiri inimaginabile, strălucește câte o rază a slavei lui Dumnezeu, chemând poporul ales la standarde mai înalte, la o manieră cerească de viațuire în mijlocul beznei planetare.

Un asemenea caz fericit se regăsește în lunga și fascinanta lucrare a lui Elisei la curtea Samariei, acea Samarie idolatră, suspicioasă, necredincioasă, violentă și bătută de soartă.

Scriptura spune că

Împăratul Siriei era în război cu Israel. Și, într-un sfat pe care l-a ținut cu slujitorii săi, a zis: „Tabăra mea va fi în cutare loc.”

Dar omul lui Dumnezeu a trimis să spună împăratului lui Israel: „Ferește-te să treci pe lângă locul acela, căci acolo sunt ascunși sirienii.”

Și împăratul lui Israel a trimis niște oameni să stea la pândă spre locul pe care i-l spusese și despre care îl înștiințase omul lui Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat nu odată, nici de două ori.

Împăratului Siriei i s-a tulburat inima. A chemat pe slujitorii săi, și le-a zis: „Nu voiți să-mi spuneți care din noi este pentru împăratul lui Israel?”

Unul din slujitorii săi a răspuns: „Nimeni, împărate, domnul meu; dar proorocul Elisei, care este în Israel, spune împăratului lui Israel cuvintele pe care le rostești în odaia ta de culcare.”

Și împăratul a zis: „Duceți-vă și vedeți unde este, ca să trimit să-l prindă.” Au venit și i-au spus: „Iată că este la Dotan.”

A trimis acolo cai, care și o oaste puternică. Au ajuns noaptea, și au înconjurat cetatea.

Slujitorul omului lui Dumnezeu s-a sculat dis-de-dimineață și a ieșit. Și iată că o oaste înconjura cetatea, cu cai și care. Și slujitorul a zis omului lui Dumnezeu: „Ah! domnul meu, cum vom face?”

El a răspuns: „Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei.”

Elisei s-a rugat și a zis: „Doamne, deschide-i ochii să vadă.” Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.

Sirienii s-au pogorât la Elisei. El a făcut atunci următoarea rugăciune către Domnul: „Lovește, rogu-Te, pe poporul acesta cu orbire.” Și Domnul i-a lovit cu orbire, după cuvântul lui Elisei.

Elisei le-a zis: „Nu este aceasta calea, și nu este aceasta cetatea; veniți după mine, și vă voi duce la omul pe care-l căutați.” Și i-a dus la Samaria (2 Regi 6:8-20).

Strălucită manevră militară! O asemenea colaborare cu cerul și-ar fi dorit orice împărat al lui Israel pentru a ajunge “capul și nu coada” printre națiunile pământului. Împărații lui Israel nu înțeleseseră un lucru: Dumnezeu nu era un războinic setos de sânge, care incită la ură și vărsare de sânge pe copiii Săi, ci Tatăl milos și blând, care nu știe ce metode să mai folosească spre a trezi la realitate inima împietrită a poporului Său.

Orbirea omenească se vede foarte bine în reacția împăratului lui Israel la vederea sirienilor aduși pe tavă de Elisei: Împăratul lui Israel, văzându-i, i-a zis lui Elisei: „Să-i măcelăresc, să-i măcelăresc, părinte?” (2 Regi 6:21).

Acum vă rog să observați calea Domnului, frumoasa, strălucitoarea și fascinanta slavă a lui Dumnezeu, “farmecul inegalabil” al lui Hristos:

„Să nu-i măcelărești” a răspuns Elisei. „Obişnuiești tu oare să măcelărești pe aceia pe care îi iei prinși cu sabia și cu arcul tău? Dă-le pâine și apă, ca să mănânce și să bea; apoi să se ducă la stăpânul lor.”

Împăratul lui Israel le-a dat un prânz mare, și ei au mâncat și au băut; apoi le-a dat drumul, și au plecat la stăpânul lor. Și oștile sirienilor nu s-au mai întors pe ținutul lui Israel (2 Regi 6:22-23).

Aceasta este calea neprihănirii, așa trebuia Israel să “cucerească” toate națiunile, descoperind frumusețea caracterului divin până la marginile pământului. Nu ar fi avut nevoie nici de arc, nici de sabie, de cai sau de călăreți. Ar fi fost o binecuvântare pentru toate popoarele, ar fi întins "un prânz mare" cât globul pământesc, iar omenirea s-ar fi întors repede la Creatorul și Mântuitorul ei.

Dar ei au vrut să fie ca neamurile, să slujească lemnului și pietrei, și să fie lăsați în pace cu Sfântul lui Israel ca să poată măcelări mai bine gloatele de păcătoși. Planul lui Dumnezeu a fost amânat, scopurile Sale au fost blocate, iar omenirea se măcelărește încă în numele lui Dumnezeu.

Omenirea așteaptă și astăzi un popor care să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu. Numai că poporul însărcinat cu o asemenea măreață misiune nu are ce spune lumii, deoarece el crede și predică despre marea măcelărire a națiunilor la a doua venire sau după cei o mie de ani. Din acest motiv Dumnezeu nu poate binecuvânta planurile lor strategice.